

Чичо Стоянъ дълго лежа на земята, погълнатъ отъ своята скръбъ. Едва привечеръ отвори очи. Опомниха го виковетъ на воловарчетата, които весело хвърляха тояги по равния пжтъ. Изправи се и застана срещу родния си край, загледа се въ леката синина на вечерното небе. Далечната линия на поробена Тракия се губѣше въ леки облачни бръчки, сякашъ долавяше неговото дълбоко страдание. Надъ главата му прелетя птичка и се изгуби. Мина му презъ ума: — Птичката си лети, като детска душица лети!.. Ами ако душицата на неговото дете отлети нататкъкъ къмъ бащината кжща?...

Очитъ на чичо Стояна широко се разтвориха, размжиха се отъ мъжа, потъмнѣха. Горчива усмивка отбелязаха жглитъ около устнитъ му. ... Какво чака още, та не тръгне? Кой ще го спре? Може ли нѣкой да спре птичката, която отлита къмъ гнѣздото си? Нали въ своята кжща ще си отиде и той?... При тая мисль той трепна. Стори му се, че нѣкой другъ шепне на ухото му. Ами ако го викатъ душитъ на заровенитъ въ родната прѣстъ?...

Тръгна направо презъ нивитъ. На пжтищата нѣмаше вѣра. Кой знае, на кжде ще го изведатъ тия прашни и криви пжтища. Ще гледа далечния гребенъ на Странджа и ще бърза...

На ранина чичо Стоянъ навлѣзе въ родното поле. Изъ шубракигъ прибѣгваха сънливи птички и събуждаха утрото съ плахи гласове. Помисли си, че птичките се плашатъ отъ него. Нима не виждатъ, че той се връща въ родното село, или не го познаватъ вече? Кривна изъ запусѣлия пжтъ, изкачи близкия хълмъ и спрѣ. Сега нищо не можеше да се скрие отъ неговитъ очи. И видѣ цѣлата околностъ да лежи като скжпъ мъртвецъ. Кжде сж сел-